

ρμιλλάρια, Νέα Πορεία, Θεσσαλονίκη 1973 * Τοπία που είδα, Νέα Πορεία, Θεσσαλονίκη 1975 * Τα επακολουθα, Νέα Πορεία, Θεσσαλονίκη 1978 * Ποιήματα.

Η οικεία μας θεσσαλονικιώτικη ποίηση στις καλές της στιγμές, καθώς μάλιστα προχωράμε προς την τρίτη και τέταρτη συλλογή: η προσπάθεια για τιμία και υπεύθυνη αποδοχή της πραγματικότητας, γλώσσα που κάνει μάλλον τη μουσική ποίημα, παρά το νόημα μουσική, ποιήματα σωστά, τελειωμένα συνήθως, ακεραία της πραγματικότητας: αλλά ποια είναι η πραγματικότητα στ αλήθεια;

* Θανάση Νακα, Ο Σεφερής και η μουσική, ανατύπο από την «Ηπειρωτική Έστια», Γιαννίνα 1978.

Η γνωστή αξιολογική μελέτη, τρίτη στη σειρά των εκδόσεων που γίνονται με την επιμέλεια του Κώστα Στεργιοπούλου, στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων: μια υπεύθυνη προσφορά.

* Δρος Νικολάου Γ. Ξενού, Hölderlin, Παραλείπομενα στη μορφή και στο έργο του, Αθήνα 1979.

Μια υπεύθυνη, πολύ ευχαρίστη μελέτη, έργο αγάπης και γνώσης, γραμμένο χωρίς καμία επιστημονική προθεση, φρεσκο κι άμεσο, οικείο: γλώσσα σωστή του αισθηματος, της ζωής, απλή. Από ένα γιατρό. Τέτοια γλώσσα θέλουμε: θ αναπτυχθεί σωστά.

* Κώστα Ε. Γαλλού, Θησαυρος αδαπανητος, Εκδ. Μηνυμα, Αθήνα 1979.

Δώδεκα δοκίμια (με πρόλογο του Νίκου Ψαρουδάκη) ενός νέου ανθρώπου που θέλει να είναι ένας σωστός θεολόγος, όπου εξετάζεται το δίωμα και το πνευμα του Χριστιανισμού μέσα από τους αξιούς ανθρώπους του.

* Λεία Χατζοπούλου - Καραβία, Υπερμνησία, Εκδ. Καστανιώτη, Αθήνα 1979 * Τατσι - Πίτσι - Μίτσι - Κοτσι, Αθήνα 1980.

Τα δυο τελευταία βιβλία της δραστηριότητας ποιητριάς, πεζογράφου και μεταφράστριάς, ένα μυθιστόρημα κι ένα ζωντανό θεατρικό: είναι πραγματικά ελκυστική η φρεσκάδα της προσωπικότητας της.

* Γ. Ε. Στογιαννίδης, Αφηγήση ξενάγηση, σκαπτή Γλή, 1979.

Κάθε βιβλίο του Γ. Ε. Στογιαννίδη είναι ένα τυπογραφικό κομψοτεχνήμα, χαρακτηριστικό γενικό των θεσσαλονικιώτικων βιβλίων, εδώ όμως αναπτυγμένο στον υπερθετικό: αυτή η εμφάνιση είναι άμεσα δηλωτική του ήθους μιας ποίησης που ξεχωρίζει μέσα στην άλλη θεσσαλονικιώτικη ποίηση, ακριβώς γιατί κάνει μορφή τη γλώσσα γιατί γ ι ν ε τ α ι και δε μένει νοσταλγία η λαχτάρα η τασή. Ό,τι έχει να πει το λέει και το είναι. Κι αυτό που είναι διαβάζεται με τέρψη, όπως κι αν τη δεχεται κανείς τελικά αυτή την ποίηση της αποδοχής.

Σ. Α. Σ.

* Τολής Νικηφόρου: Αναρχικά, ποιήματα, Θεσσαλονίκη 1979. * Ο μεθυμένος ακροβάτης, ποιήματα, Θεσσαλονίκη, 1979.

* Θαλής Ρηγοριδής: Η πολιτική παρακαταθήκη του προέδρου John F. Kennedy, Ρώμη, 1977.

Δ. Α. Κ.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

* Αιολικά Γραμμικά, τ. 51—52.

Ο Γιώργος Βαλέτας συνεχίζει το δρόμο του προς τη Λεσόβο και μέσα στα ελληνικά μας πράγματα.

* Τομες, τ. 53.

Η παρουσία τους γίνεται ολο και πιο αμεση.

* Ηλείακα, τ. ΔΒ'.

Απ το Νισχωρι της Κυλληνης ο Ντινος Δ. Ψυχογιος, ακαταπονητος και δοκιμος παντα, στελνει αλλη μια φορα ο,τι θγαζει ο μοχθος του.

* Φιλολογικη Φωνη, τ. 6.

Το παραρτημα της «Φωνης της Αχαΐας» με πολλες αναδημοσιευσεις (που θα ηταν καλο να δηλωνοταν απο που αναδημοσιευονται η, τουλαχιστο, οτι ειναι αναδημοσιευσεις). Ενα φυλλαδιο που εξυπηρετει καποιες υπαρχουσες αναγκες.

* Μικρα αγωνιστικα φυλλα, αρ. 11.

Οργανο ενημερωσης του Γ. Πυρουνακη.

* Συγχρονη σκεψη, αρ. 35.

* Το παραρτημα, αρ. 51.

Πολυγραφημενο, αλλα τοσο ζωντανο νεανικο περιοδικο. Μακαρι να γεμιζε ο τοπος απο τετοια περιοδικα των νεων!

Σ. Α. Σ.

Βωμος Τεχνης, αριθ. 3, Μαϊος - Ιουν. 1979, περιοδικο των ομογενων της Ιταλιας. Το δεντρο, αριθ. 10.

Διαγωνιος, Μαϊος - Αυγουστος, 1979.

Τζαζ, μουσικο περιοδικο, τ. 7, Ιουνιος '79.

Δ. Α. Κ.

Νικου Ζουμπου : Ηλιοβολο, Βολος 1979

Τρια θετικα στοιχεια χαρακτηριζουν, βασικα, την ποιηση του Ν. Ζ: η αμεσοτητα, η πληροτητα και η μουσικη που ειναι ολοφανερη στο ρευστο του στιχο.

Ξεχωριζω: Τωρα / μες στη δροσουλα / εκθετο / χτυπα η βροχη στην πορτα μας' αλλου: αστρακια εχει η νυχτα καμποσα / και δαφνες πλαϊ στο μονοπατι. Στα ποιηματα «Μεταπτωση» «Στις πραξεις», «Μορφη» ο Ν. Ζ. εχει δωσει τον καλυτερο εαυτο του.

Ομως ειναι εντονη η Καθαφικη επιδραση, ιδιαιτερα στα πρωτα ποιηματα της συλλογης που δεν ξερω αν ειναι και τα παλιστερα. «Να ανακαλυψω τις πιθανες / τις εξελιξεις ολες / τουλαχιστο να το επιδιωξω». Το ποιημα με τιτλο «Να δουμε» παιρνει το υφος του Καθαφη αυτουσιο.

Η ειρωνια και το χιομιορ ειναι ενα αλλο στοιχειο στην ποιηση του Ν. Ζ. που τις πιο πολλες φορες πετυχαινει να το δωσει με το δικο του τροπο. Αλλοτε ομως — ξεφευγοντας απ το μετρο — γινεται σε βαρος του υφους και το καταστρεφει οπως: 2800 νυχτες θα τα περιμενω / τα Βολιωτικα / επειτα σκελετακος. Η λεξη σκελετακος εδω δε λειτουργει ποιητικα, ωστε καταστρεφεται και η ουσια και η αισθηση που θαθελε να προκαλεσει. Χρειαζεται προσπαθεια με τη γλωσσα και τη χρηση των λεξεων οπως και με τη θεση τους μεσα στο στιχο. γ.π. «ειναι που ειδαμε μοναχα μια φορα / ποιο το νησι στο θαθος (πως και που πρεπει να δεθει το «στο θαθος»);, αλλου: ...κανεναν αλητικο τουριστα...

Το μεγαλο αφηγηματικο ποιημα της συλλογης «ο Σταθμαρχης» με αρκετες λεπτομερειες χανει την ελλειπτικοτητα — που χρειαζεται να διακρινει την απο τη φυση της αφαιρετικη ποιηση — και γινεται υποτονικο. Τελος βαυλιαζει μεσα στην ειρωνικη καθαρευουσα. Στο τελευταιο ποιημα της συλλογης του ο Ν. Ζ. λεει: «Θελω να φτιαξω ενα ποιημα...» Δεν ειναι τυχαιο αυτο. Ειναι μια επιθυμια του